

[Brøndsted.]

har arbejdet været trist. Det har været frem- og tilbagearbejde, og mange af personerne har haft lejlighed til at møde de samme sager flere gange. Linjen fra nævn over skole- og fritidskommission og kulturelt udvalg til byråd eller kommunalbestyrelse er alt, alt for lang.

Men det er jo rigtigt, som også det forslag, der er lagt op her, peger på, at det drejer sig jo ikke bare om det at få selve styrelsen lagt om, men primært om det virkelig at få lagt beføjelser ud til de organer, der skal være. De 3 hovedsigter i dette lovforslag er noget, vi fra venstres side altid er med på, og vi vil endda sige, at vi i udvalgssarbejdet ønsker at prøve på at gå et skridt længere med at give selvstændighed til de enkelte arbejdsområder, såvel i fritidssektoren som på skoleområdet. Det gælder bl. a., at friheden i administrationen af de midler, der er til rådighed for den enkelte skole eller det enkelte nævnsområde i fritidsloven, må være endnu større, end forslaget her antyder. På samme måde må friheden til ansættelse af lærere til den enkelte skole, og hvad man i øvrigt skal bruge af personale, være noget, som de, der skal have samarbejdet med disse personer, ret selvstændigt bestemmer over.

Udarbejdelsen af undervisningsplaner må også være noget, der må ligge hos dem, der har den nærmeste interesse for den skoleenhed eller det fritidsområde, hvor det gør sig gældende.

Vi mener altså, at linjen skal køres endnu videre ud, for det er brugerne af tingene, der har forståelsen af, hvordan det bedst kan løses. Mange andre diskussioner om, hvor fag skal ligge, i hvilke klasser de skal placeres, ville falde bort, hvis man gav brugerne lov til inden for visse rammer selv at disponere over placeringen af undervisningen. Det er vigtigere at give frihed her end at give lighed fra skole til skole.

Kommunernes selvstændighed med hensyn til byggeprogrammet er også meget afgørende, for det er nu ikke altid det kloge- ste, der er gjort, og jeg tror, mangelen på klogskab skyldes en udfladigelse af ansvaret og en alt, alt for langsom proces, som gør, man bliver træt af det.

Overgangen af ansættelsesretten fra stat til amt eller kommune er noget meget væsentligt. Her mener jeg at der er mange af

de afgørelser, som i virkeligheden kan ligge helt i den enhed, de vedrører. Det er også vigtigt, at vi tager amternes indblanding i det, der er ungdomsskole- og fritidsområdet, fuldstændig væk. Vi vil altså følge dette, og vi vil presse det, så langt det kan, for at give den enkelte skole frihed.

Det store spørgsmål er så det manglende kapitel 2. Jeg synes faktisk, det er en helhed, og jeg mener, vi skulle prøve, om vi ikke kunne få det hele gjort færdigt, for kapitel 2 er afgørende for at få placeret svaret de rigtige steder. Det må følges ad. Hvor vi overdrager ansvar, må vi vide, hvilke instanser det bliver overdraget til. Derfor mener jeg, det er muligt, der skal et udvalg til, men det må være noget, der er meget tidsbegrænset. Vi skal have det gjort færdigt, så vi både kan få det forberedt og måske gennemført hurtigere end 4 år fra nu af.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Ja, ifølge forretningsordenen skal vi jo sådan beskæftige os med helheden og ikke detaljerne, og jeg kan derfor gøre det forholdsvis kort, idet jeg kan sige, at i den radikale gruppe er vi indstillet på, at det er den rigtige vej, vi går med dette forslag. Jeg bemærkede mig undervisningsministerens positive indstilling og ministerens erklærede ønske om og vilje til at deltage i den videre forhandling. Jeg synes, det varsler ligesom en ny tid i folketinget. Det er vist sjældent, at man oplever, at en regering er indstillet på, at en minister er indstillet på, at medvirke til gennemførelse af et oppositionsfor- slag. Det synes jeg er en fornuftig holdning, og det indebærer naturligvis, at der er noget i forslaget, som ministeren kan acceptere, og jeg kan sige, at der i høj grad er noget i forslaget, som det radikale venstre accepterer.

Der er nok på enkelte områder ting, vi godt ville gå videre med; de er allerede nævnt, jeg tænker først og fremmest på skolenævnenes beføjelser. Tendensen i forslaget er jo den, at man ligesom delegerer ansvaret og indflydelsen nedad fra undervisningsministeriet til amterne, til kommunerne, til skolekommission, til skolenævn. Det synes jeg er en god udvikling, men som sagt mener vi, at der hos skolenævnene godt kunne ligge en lidt større indflydelse, end der tildeles dem her i forslaget. Der synes at være en